

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU
Zagreb, Savska cesta 41

Broj: S-DO-496/2025
Zagreb, 12. lipnja 2026.
III IP/VĐ

Na broj St-1035/2025

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Vjerovnik: REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, Porezna uprava, OIB: 18683136487, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu

Dužnik: Brodograđevna Industrija Split, dioničko društvo, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 11, OIB: 18556905592

- predstečajni postupak

Ž A L B A

vjerovnika Republike Hrvatske,
Ministarstva financija protiv
rješenja naslovnog suda broj
St-1035/2025 od 9. lipnja 2026.

Citiranim rješenjem naslovnog suda broj gornji od 9. lipnja 2026. produljuje se trajanje zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja za daljnjih 90 dana u predstečajnom postupku nad predmetnim dužnikom BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT, dioničko društvo, Zagreb, računajući od isteka roka trajanja zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja određenog točkom II. izreke Rješenja suda posl. br. St-1035/2025-93 od 11. ožujka 2026. godine.

Protiv citiranog rješenja vjerovnik Republika Hrvatska, Ministarstvo financija izjavljuje žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava, kao i zbog bitnih povreda postupovnih pravila iz posebnog zakona koji uređuje stečaj odnosno bitnih povredi odredaba parničnog

postupka koje se sukladno čl. 10. Stečajnog zakona na odgovarajući način primjenjuju u postupku pred trgovačkim sudovima. Pobijano rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati obzirom nema razloga o odlučnim činjenicama, a navedeni razlozi proturječni su sami sebi i ispravama u spisu.

Prvenstveno se ističe da je rok trajanja zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja prethodno produljen toč.II izreke rješenja suda od 13. ožujka 2026., da je u izreci pobijanog rješenja odlučeno da se produljuje rok trajanja zabrane određen toč.II izreke rješenja od 11.ožujka 2026, dok je u obrazloženju pobijanog rješenja konstatirano da je produljenje trajanja zabrane dopušteno rješenjem suda od 3. ožujka 2026. Stoga je izreka pobijanog rješenja nerazumljiva, proturječi sama sebi i razlozima odnosno postoji proturječnost o odlučnim činjenicama čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354.st 11. Zakona o parničnom postupku.

Trajanje zabrane provedbe ovršnih provedbe postupaka i postupaka osiguranja u ovom je predstečajnom postupku zakonito produljeno rješenjima suda od 15. rujna 2025. i 11. prosinca 2025. Zatim je po treći puta, a unatoč konstataciji suda da Stečajnim zakonom nije propisana mogućnost produljenja maksimalnog roka u kojem je zabranjena provedba ovršnih postupaka i postupaka osiguranja, taj rok ponovno produljen rješenjem suda od 13.ožujka 2026. Stajalište suda izraženo u navedenom rješenju od 13. ožujka 2026. ocijenjeno je pravilnim odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1568/2026 od 20.svibnja 2026.

Pobijanim je rješenjem četvrti put produljeno trajanje zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja za daljnjih 90 dana, unatoč izričitoj zakonskoj odredbi iz čl. 68. st. 2. Stečajnog zakona kojom je propisano da se trajanje zabrane može produžiti dva puta za daljnjih 90 dana.

Zakonom dopuštena produljenja sud je iscrpio već rješenjima od 15. rujna 2025. i 11. prosinca 2025. pa je donošenjem rješenja od 13. ožujka 2026. i pobijanog rješenja trajanje predmetne zabrane produljeno protivno kogentnoj pravnoj normi.

Nepoštivanje zakonskih odredbi drugostupanjski sud obrazlaže time da propisani rok ne može imati jednaki učinak u tzv. jednostavnijim predstečajnim postupcima u odnosu na složene postupke poput ovog, koji zbog broja sudionika i međunarodnog elementa zahtijevaju opsežnije i dugotrajnije postupanje. Pobijanim rješenjem opravdanje se nalazi u objektivnim okolnostima.

Vjerovnik ističe da činjenice na koje sud upire nisu relevantne niti odlučne u smislu zakonskih odredbi za produljenje roka trajanja zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja. Zakonom je propisan maksimalan rok i nije predviđeno njegovo daljnje produljenje pa sud nema ovlasti stvarati iznimku koja zakonom nije propisana. Obzirom da je zakonodavac već odredio maksimalan rok nedopušteno je proširiti zakonski rok pod izlikom posebnih okolnosti. Znači li to da u hrvatskom pravnom sustavu poštivanje izričitih zakonskih odredbi nije obveza nego mogućnost. Znači li to da sudovi mogu, ali i ne moraju primijeniti jasne odredbe zakona, po svojoj slobodnoj procjeni. Vjerovnik se zaista nada da tome nije tako. Sud može imati široku diskreciju unutar zakonskih granica, ali ne može diskrecijom stvoriti novu

ovlast koju zakon ne predviđa. Sudovi nemaju ovlast derogirati zakon, a ovakvim postupanjem sud je faktično derogirao zakonsko ograničenje od dva produljenja. Zakon propisuje maksimalno trajanje mjere pa sud ne može stvoriti novu iznimku samo zato što smatra da to okolnosti slučaja opravdavaju jer time stvara pravila koja zakon nije propisao.

Odredbom čl. 68.st.2. Stečajnog zakona zakonodavac je postavio granicu nakon koje interesi vjerovnika prevladavaju pa je ovakvim ignoriranjem zakonskih odredbi ugrožena predvidljivost trajanja ograničenja prava vjerovnika. Broj vjerovnika, složenost postupka, međunarodni element i druge uobičajene objektivne okolnosti nisu nepredvidive okolnosti pa je zakonodavac, da je htio dopustiti takvu mogućnost, mogao propisati maksimalan rok trajanja zabrane, osim u posebno složenim predmetima ili u slučaju postojanja drugih posebnih okolnosti. Zakonodavac takvu mogućnost nije propisao. Zakonom je izričito propisano trajanje mjere i postavljena je krajnja granica. Svrha propisivanja maksimalnog roka jest da vjerovnici unaprijed znaju koliko dugo mogu biti ograničeni u ostvarivanju svojih prava pa ako se taj rok može produljivati mimo zakona zbog ocjene suda o složenosti predmeta ili postojanju nekih posebnih okolnosti tada zakonski maksimum gubi svoju svrhu te je dovedeno u pitanje načelo pravne sigurnosti. Složenost predmeta, velik broj vjerovnika, žalbi i sl. očekivane su okolnosti te se često pojavljuju u velikim predstečajnim postupcima pa ne može sud koristiti ta obilježja kao razlog za odstupanje od zakona jer to ozbiljno ugrožava načelo zakonitosti.

Navedeno načelo zahtijeva da ograničenja prava vjerovnika budu propisana zakonom. Zabrana provedbe ovršnih postupaka izravno ograničava pravo vjerovnika da prisilno naplati svoju tražbinu. Žalitelj ističe da je u ovom predstečajnom postupku prijavio tražbinu u iznosu od 42.928.947,37 eura te nije dao izjavu da se odriče prava na odvojeno namirenje budući je pokrenuo postupak ovrhe na imovine na kojoj ima razlučno pravo te će svoju tražbinu namirivati izvan predstečajnog postupka. Rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Splitu oznake Ovr-150/2025 od 8. listopada 2025. određena je ovrha na brodu u gradnji oznake „Brodosplit 485“, NIB: 268448, koju nije moguće provesti zbog predmetne zabrane, a čime razlučni vjerovnik trpi štetu zbog nemogućnosti namirenja svoje tražbine. Prema općim načelima vladavine prava ograničenja prava trebaju imati jasnu zakonsku osnovu i predvidljive uvjete. Ako nakon isteka zakonskog maksimuma zabrana opstaje samo temeljem arbitrarne sudske odluke te se time zanemaruje jasna norma ugrožena je jednakost svih pred zakonom. Propisani zakonski maksimum prestaje biti maksimum ako sud može od slučaja do slučaja odlučivati da se ne primjenjuje te se time omogućava nepredvidivo i neujednačeno odlučivanje. Složenost predmeta i druge okolnosti slučaja mogu biti razlog da zakon predvidi poseban režim, što ne predviđa, ali ne mogu same po sebi biti izvor sudske ovlasti koju zakon ne daje. Takvo postupanje suda je arbitrarno jer prema važećim pravilima predstečajnog postupka zakon propisuje ograničenje trajanja zabrane i ne predviđa neograničeno produljivanje zbog velikog broja vjerovnika ili složenosti predmeta ili bilo kojih drugih okolnosti koliko god one bile objektivne.

Nadalje vjerovnik ističe da, čak i da postoji mogućnost četiri puta produljiti trajanje zabrane, u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke propisane odredbom čl. 68. st. 2. Stečajnog zakona i to da je postignut napredak u pregovorima o planu restrukturiranja i da je navedena zabrana nužna radi ostvarenja plana restrukturiranja. Dužnik je na navedenu okolnost dostavio očitovanja vjerovnika u

kojima isti navode kako dužnik s njima održava redovitu komunikaciju vezano uz poslovanje i status predstečajnog postupka te su upoznati i suglasni s prijedlogom plana restrukturiranja.

Navedena očitovanja uopće ne predstavljaju podlogu za zaključak o postojanju stvarnih pregovora o planu restrukturiranja niti da je u tim pregovorima postignut napredak koji bi opravdavao produljenje roka, pa je sud u navedenom dijelu odlučne činjenice pogrešno utvrdio. Predmetne Izjave vjerovnika sud je nekritički razmatrao obzirom se radi o vjerovnicima koji su povezana društva dužnika, sve navedene Izjave su identičnog sadržaja i napisane istoga dana 25. svibnja 2026., većina izjava potpisana je po direktoru Tomislavu Debeljaku, koji je istog datuma Izjavu potpisao u Splitu, Samoboru, Maršalovim otocima, Bobovici i Monrovii. Navedeno svakako dovodi u sumnju vjerodostojnost takvih izjava, međutim sud iste bezrezervno prihvaća kao dokaze na okolnost postignutog napretka u pregovorima iako dužnik s drugim vjerovnicima koji s njim nisu povezani nikakav napredak nije postigao, niti je to uopće moguće obzirom s istima niti ne pregovara niti održava ikakvu komunikaciju.

Slijedom navedenog, pretpostavke propisane odredbom čl. 68. st. 2. Stečajnog zakona u konkretnom slučaju nisu ispunjene niti sud o istima daje valjane razloge.

Sud kao razlog donošenja pobijane odluke navodi i činjenicu da se provedbom predstečaja može osigurati namirenje vjerovnika iako je uvidom u sadržaj plana jasno razvidno da je predviđeno namirenje u minornom iznosu od 10% pa i u tom dijelu postoji proturječnost između onoga što se u razlozima rješenja navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Nadalje sud kao argument navodi da je temeljem stanja spisa vidljivo kako nije bilo protivljenja prijedlogu dužnika za produljenje zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja. Vjerovnik ističe da protivljenja nije bilo iz razloga što sud takvu mogućnost nije niti dopustio. Pobijano rješenje objavljeno je na e oglasnoj ploči suda dana 9. lipnja 2026. Tek dana 10. lipnja 2026, dakle nakon što je o tom prijedlogu odlučeno, objavljen je podnesak dužnika od 27. svibnja 2026. kojim se predlaže produženje roka zabrane s izjavama vjerovnika, podnesak dužnika od 29. svibnja 2026. kojim se dostavljaju dodatne suglasnosti vjerovnika i očitovanje povjerenice na prijedlog dužnika. Stoga je jasno da protivljenja vjerovnika nije bilo jer im je izjašnjavanje onemogućeno postupanjem suda koji je prijedlog dužnika objavio nakon što je o tom istom prijedlogu već donio odluku čime je počinjena povreda čl. 354. st. 6. Zakona o parničnom postupku, a kojom povredom je vjerovnicima uskraćena mogućnost učinkovitog sudjelovanja u postupku čime je došlo do povrede prava na pravično suđenje.

Iz naprijed navedenog razvidno je da su počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, da je sud na temelju pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja pogrešno primijenio odredbu čl. 68. Stečajnog zakona slijedom čega je nepravilno ocijenio dužnikov prijedlog za produljenje roka trajanja zabrane provedbe ovršnih postupaka i postupaka osiguranja. Pravilnom primjenom citirane odredbe valjalo je prijedlog za produljenje rokova odbaciti kao nedopušten odnosno ocijeniti neosnovanim.

Stoga vjerovnik Republika Hrvatska, Ministarstvo financija predlaže ovu žalbu usvojiti, pobijano rješenje preinačiti na način da odbije dužnikov prijedlog, a podredno pobijano rješenje ukinuti i vratiti na ponovno suđenje.

ZAMJENICA ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Ivana Preglej